

Capitolul 1

Starea practică a tesalonicenilor

Primul capitol respiră într-adevăr toată proșpețimea vieții de credință a acestor credincioși întorși de curând la Dumnezeu. Pavel poate mulțumi pentru ei și aminti despre ceea ce Duhul Sfânt a putut da naștere în ei. Ei nu numai au crezut Evanghelia, ci au adus și roade corespunzătoare, așa că au devenit modele pentru alții. Viața lor este acum dedicată lui Dumnezeu și în același timp așteptau venirea Fiului lui Dumnezeu din ceruri. Mărturia vie, care putea fi dată acestor credincioși, ne vorbește și nouă astăzi. Este o încurajare să ne comportăm așa cum s-au comportat tesalonicenii cu mai bine de 1900 de ani în urmă.

Versetul 1. »Pavel, Silvan și Timotei către biserica tesalonicenilor, în Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Hristos: Har vouă și pace.«

Pavel, marele apostol al națiunilor, nu se prezintă în această scrisoare ca apostol, ci el se leagă simplu cu cei doi conlucrători ai lui, care l-au însoțit în a doua sa călătorie misionară. În alte scrisori era necesar să atragă atenția că el era un apostol chemat de Dumnezeu. În total sunt nouă scrisori, în care el îndreaptă atenția spre funcția sa de apostol. În mod foarte deosebit în alocuțiunea adresată galatenilor a trebuit să arate energic, că el era un apostol și drept urmare putea să vorbească cu autoritate apostolică. Totdeauna atunci când ori era vorba că credincioșii trebuiau să fie corecțai, ori de revelarea principială a învățaturii fundamentale a Noului Testament, atunci găsim referirea la funcția de apostol.

Însă aici este altfel. În Tesalonic el nu trebuia să corecteze, ci aici el poate lăuda ce a putut lucra Duhul lui Dumnezeu în destinatarii scrisorii. Comportarea lui față de tesaloniceni este marcată de prețuire reciprocă, de dragoste și simpatie.

Silvan și Timotei au însoțit pe apostol în prima sa călătorie prin Europa și au fost împreună cu el în Tesalonic. Silvan era, ca și Pavel, un iudeu și totodată cetățean roman (vezi Faptele Apostolilor 16,37). Mărturia care i se dă în cartea Faptele Apostolilor lasă să se tragă concluzia că el era un însoțitor de călătorie folositor. Mai târziu el a devenit clar și un conlucrător al apostolului Petru, pe care el îl numește un »frate credincios« (1 Petru 5,12).

Timotei ne este bine cunoscut ca și conlucrător al lui Pavel. El, pe care Pavel îl numește »copilul său preaiubit«, a fost strâns legat cu el până la sfârșitul vieții acestuia. Și în celelalte scrisori ale lui Pavel este amintit Timotei în introducere (de exemplu 2 Corinteni, Filipeni, Coloseni).

Pavel se adresează destinatarii scrisorii ca »biserica tesalonicenilor, în Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Hristos«. O astfel de alocuțiune este folosită în formă asemănătoare numai în a doua scrisoare către Tesaloniceni. Aici noi nu avem atât de mult gândul referitor la un singur trup, așa cum el ne este prezentat în epistola către Efeseni. Acest adevăr a fost necunoscut sau foarte puțin cunoscut tesalonicenilor. Accentul stă aici pe *relația nouă*, în care ei au fost aduși. Ei aveau acum a face cu Dumnezeu, Tatăl, și cu Domnul Isus Hristos. Această relație este într-adevăr o relație personală, însă noi avem voie s-o savurăm împreună. Adunarea este văzută aici, ca să spunem așa, ca familie a lui Dumnezeu. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că noi Îl cunoaștem ca Tată prin Domnul Isus Hristos.

Relația cu Dumnezeu, Tatăl, pe de o parte, și cu Domnul Isus Hristos, pe de altă parte, ne amintește de lucrarea lui Ioan, respectiv de cea a lui Petru. Credincioșii sunt în »Dumnezeu, Tatăl«. Aceasta este despre ceea ce vorbește Ioan. »Vă scriu, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl« (1 Ioan 2,13). Aceasta este adevărat cu privire la fiecare credincios, chiar dacă el a venit de curând la credință. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, pentru că am fost născuți din Dumnezeu. Noi Îl cunoaștem ca Tată, care ne iubește și îngrijește de noi. Noi avem voie să avem părtășie cu El. Tesalonicenii se aflau în împrejurări grele. Ei erau prizoniți și asupriți. Ce îmbărbătare în această situație să și se amintească de Dumnezeul mare, care devenise Tatăl lor.

Creștinul este unit nu numai cu Dumnezeu Tatăl, ci și cu Domnul Isus Hristos. El este numit aici cu titlul Său deplin. Aceasta nu este la întâmplare. Este »Isus Hristos«, Cel care odinioară S-a smerit, dar acum este uns de Dumnezeu și ca Fiu al Omului este pus peste toate lucrurile. Dar El este și Domnul. Ca Om glorificat El poartă acest titlu. Dumnezeu L-a făcut Domn (Faptele Apostolilor 2,36). Noi ne aflăm, așa cum erau tesalonicenii odinioară, în Împărăția lui Dumnezeu și avem a face cu El ca Domn al nostru. De aproximativ 25 de ori El este numit așa în această scrisoare. El este Mântuitorul nostru – har nemărginit -, dar El este și Domnul nostru. El este Acela ale cărui drepturi noi le recunoaștem, și anume într-o lume care și astăzi Îl respinge. Lumea de acum, ca și cea de atunci, nu vrea să-L recunoască. Privilegiul nostru însă este să avem parte împreună cu El de lepădarea Sa și să recunoaștem drepturile Sale ca Domn. Dacă facem aceasta, cândva vom avea parte împreună cu El și de slava Sa. Aceasta este ceea ce apostolul Petru explică categoric în cele două scrisori ale sale.

Trebuie să fi îmbărbătat pe tesaloniceni, aducându-li-se aminte de această legătură intimă cu Dumnezeu Tatăl și cu Domnul Isus Hristos. Unii dintre ei erau păgâni înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu. Ca păgâni au slujit idolilor străini și domnilor străini. Acum ei cunoșteau pe singurul Dumnezeu adevărat și erau legați cu El și cu Fiul Său. Ce schimbare uriașă!

Dorința de binecuvântare este scurtă, dar totuși bogată în conținut: »Har vouă și pace«. »Har« (charis) era salutul obișnuit între păgâni. »Pace« (shalom) era salutul între iudei. Pavel le unește pe cele două, așa că noi putem vorbi de un „salut creștin”.

Harul este cel care aduce omului mântuirea (Tit 2,11). El ne dă tot ce noi avem nevoie pentru drumul nostru (2 Corinteni 12,9). Harul este în cele din urmă cel care ne va fi adus la revelarea Domnului Isus (1 Petru 1,13). Întreaga viață creștină este încadrată în har. Aici nu este vorba de harul salvator, ci de harul care ne poartă în fiecare zi. Tesalonicenilor, și prin aceasta și nouă, li se dorește să aibă o cunoaștere mai mare despre favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, cu care El privește spre copiii Săi.

Tot așa stau lucrurile și cu pacea. Aici nu este vorba de pacea cu Dumnezeu, pe care o posedă fiecare copil al lui Dumnezeu, ci este vorba de pacea lui Dumnezeu, care este partea permanentă a acelora care se încred în Tatăl lor iubitor și merg în ascultare de Domnul lor. Nouă ni se dorește savurarea practică a acestei păci. Poziția noastră este: »în Dumnezeu Tatăl nostru și în Domnul Isus Hristos«. Binecuvântarea noastră zilnică este savurarea harului și a păcii pe drum.

Versetul 2: »Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim în rugăciunile noastre,«

Pavel era un bărbat foarte ocupat. Dacă citim cartea Faptele Apostolilor și scrisorile sale vom observa cât de uimitor de mult a făcut acest om. El a călătorit, a predicat, a lucrat, a făcut vizite, a scris. Cu toate acestea era un bărbat care totdeauna găsea timp să se roage. Rugăciunea ocupa o poziție înaltă în viața lui. El știa cât de importantă era ea, și de aceea el nu a neglijat-o.

Fără îndoială Pavel s-a rugat și pentru nevoile proprii. Pe prim plan însă stătea rugăciunea pentru alții. El purta pe frați și surori pe o inimă rugătoare. El se ruga pentru aceia, pe care îi cunoștea personal (ca de exemplu tesalonicenii), dar se ruga și pentru aceia pe care niciodată nu i-a cunoscut personal (ca de exemplu colosenii). Subiectele rugăciunilor lui Pavel, așa cum ne sunt ele prezentate în epistole, erau diferite. În orice caz ele erau potrivite cu situația fraților respectivi și a surorilor respective. Aici Pavel are motiv să mulțumească și o face. El putea să mulțumească totdeauna Dumnezeului Său pentru ei toți.

Putem noi învăța ceva din aceasta? Cât de ușor suntem înclinați să vedem partea negativă a fraților noștri și a surorilor noastre, ceea ce nu ne place și probabil ne supără. Noi criticăm și pe lângă aceasta uităm ce Dumnezeu a putut să lucreze în frații noștri și în surorile noastre. Să încercăm să mulțumim lui Dumnezeu pentru frați și surori, și vom vedea că noi îi vedem într-o cu totul altă lumină.

Pavel mulțumea pentru ei toți. El nu a lăsat pe nimeni la o parte și nu a uitat pe nimeni. La filipeni era asemănător. Pavel putea să se roage cu bucurie pentru ei toți (Filipeni 1,4). În afară de aceasta el nu s-a rugat numai din când în când, ci »totdeauna«. Acest cuvânt exprimă o acțiune continuă. Să mulțumești pentru alții poate fi și pentru noi o obișnuință bună.

În sfârșit, Pavel nu s-a rugat singur, ci împreună cu el s-a rugat și Silvan și Timotei. Ați cunoscut părțășia rugăciunii între frați? Și aceasta este o parte binecuvântată.

Versetul 3: »căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de munca dragostei voastre și de tăria nădejzii voastre în Domnul nostru Isus Hristos.«

În acest verset Pavel ajunge să vorbească de însușirile interne, care erau prezente la tesaloniceni, și anume credința, dragostea și nădejdea. Contextul scrisorii arată clar că în multe domenii lor le lipsea într-adevăr învățătura, dar cu toate acestea starea lor practică era foarte bună. Cineva a spus: „Credința, dragostea și nădejdea sunt principii care formează caracterul nostru de creștini”. (Gaebelein, A.C. The first Epistle to the Thessalonians) Aceste principii se găsesc aici. Inimile lor erau îndreptate în simplitate spre Dumnezeu și spre Domnul Isus, și aceasta era decisiv. O cunoaștere doctrinară mare nu este garanția că va revela realmente aceste însușiri launtrice.

Credința, dragostea și nădejdea sunt în Noul Testament deseori prezentate împreună, de exemplu la sfârșitul capitolului 13 din 1 Corinteni. Apostolul Pavel revine încă o dată la acestea și în 1 Tesaloniceni 5,8. Aici sunt numite nu numai însușirile interioare ca atare, ci se arată de asemenea cum se manifestau acestea în viața tesalonicenilor. Pavel nu vorbește numai despre credința lor, ci de *faptele* credinței, el nu numește numai dragostea, ci de *munca* sau *osteneala* dragostei, el amintește nu numai nădejdea lor, ci *tăria* sau *răbdarea* nădejzii. Felul de a gândi era în ordine și drept urmare se vedeau și roadele corespunzătoare.

Credința în sens biblic este o cunoaștere sigură, o ținere cu tărie la realități, dar care nu sunt vizibile pentru ochiul trupesc. Credința este în opoziție cu vederea (vezi Evrei 11,1). Ea ne leagă cu lumea, care actual este invizibilă. Credința se îndreaptă spre Dumnezeu. Ea se manifestă prin încredere și ascultare. Ochii inimii noastre sunt deschiși, ca să privească într-o lume invizibilă. Credința face această lume invizibilă să fie posesiunea noastră actuală. Vine ziua când noi vom vedea aceasta și cu ochii noștri trupești. Acum însă noi trăim prin credință. Tesalonicenilor li se amintește că lumea invizibilă precede lumea vizibilă a Împărăției de o mie de ani. Odată această lume va fi vizibilă înaintea ochilor tuturor, acum însă ea este invizibilă și perceptibilă numai de credință.

O credință fără fapte este moartă (compară cu Iacov 2,26). Credința se manifestă prin activitate, altfel ceva nu este în regulă. Activitatea la rândul ei nu are voie să fie carnală, ci trebuie să ia naștere prin acțiunea lui Dumnezeu. Faptele creștine nu sunt făcute pentru a obține credința, ci este exact invers. Faptele creștine sunt consecința logică a unei credințe lucrată de Dumnezeu. Așa era la tesaloniceni, și așa trebuie să fie și la noi.

Dragostea se îndreaptă de asemenea mai întâi spre Dumnezeu, dar după aceea și spre aproapele. Aici este numită dragostea dumnezeiască. Ca oameni firești nu puteam altceva, decât să ne urâm unii pe alții. »Căci și noi eram altădată ... demni de a fi urâți și urându-ne unii pe alții« (Tit 3,3). Acestea au devenit acum altfel. Noi putem acum iubi, deoarece suntem născuți din Dumnezeu și dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre. Această natură nouă, dumnezeiască nu poate altfel decât să iubească. Dragostea lucrează înăuntru, dar se manifestă în afară. Ea devine vizibilă și activă în dragostea de frați practică față de frați și surori. Aceasta este osteneala dragostei, despre care Pavel vorbește aici. Cuvântul folosit aici înseamnă „o osteneală intensivă, cu eforturi până la limita epuizării”. Cunoaștem și noi astăzi această osteneală, lucrată prin dragostea dumnezeiască în noi?

A treia însușire este nădejdea. Pavel a povestit tesalonicenilor că Domnul Isus va reveni, ca să instaureze pe pământ Împărăția Sa. Această nădejde era vie la ei, și ea a dat naștere la perseverență. Nădejdea noastră nu este îndreptată spre un viitor mai bun, ci spre Persoana Domnului Isus Însuși. El este nădejdea noastră. Dorim ca ceea ce până acum este pentru noi subiectul credinței să devină cândva realitate vizibilă. Domnul Isus va intra aici în lumea aceasta, care L-a lepădat și unde a stat crucea Sa, în drepturile Sale. El Însuși așteaptă acest moment, și acest moment avem voie să-l așteptăm și noi cu răbdare.

În 2 Tesaloniceni 3,5 Pavel vorbește despre răbdarea lui Hristos și exprimă dorința ca inimile noastre să fie îndreptate spre această răbdare. Răbdare înseamnă aici să rezisti și în încercări și în suferințe. La tesaloniceni era așa, că ei treceau prin încercări și greutăți. În acestea ochii lor erau îndreptați spre Acela ca va reveni. Ei așteptau pe Fiul să vină din ceruri, și aceasta le dădea curaj nou și putere nouă. Nouă ne merge astăzi relativ bine. Este aceasta cauza pentru care răbdarea nădejzii este deseori prezentă numai într-o măsură mică?

Credința, dragostea și nădejdea au dreptul să fie motivul pentru orice activitate creștină. Felul nostru de gândire trebuie să fie marcat de aceste însușiri. Când apostolul Ioan a scris o scrisoare adunării din Efes la sfârșitul secolului întâi, el putea recunoaște că acolo erau fapte, dar și muncă (sau osteneală) și răbdare. În exterior totul era în ordine. Dar unde era credința, dragostea și nădejdea? Cum era felul de gândire? Domnul Isus a trebuit să acuze: »Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi« (Apocalipsa 2,4). Și aceasta este spus unei adunări, căreia Pavel i-a scris o scrisoare cu câțiva zeci de ani în urmă, în care el putea vorbi despre cele mai înalte binecuvântări creștine. „Fapta, osteneala și nădejdea au continuat să existe în Efes, dar ele au încetat să fie caracterizate prin aceste principii mari și minunate. Obişnuința a rămas, dar lipsea părtașia.” (J.N.D. Prima scrisoare către Tesaloniceni) Aici în Tesalonic era altfel. Cu toate cunoștințele limitate, faptele lor erau rezultatul credinței, osteneala lor a fost cauzată de dragoste și răbdarea se hrănea din nădejde.

Cum este la noi? Dumnezeu vede nu numai activitatea noastră. El vede inima, El vede motivele. El ne întreabă din ce fel de gândire suntem noi activi. Este din cauza obișnuinței, sau este din legătura inimii cu El? Unde este numai obișnuință, acolo lipsește dragostea dintâi. Dragostea dintâi este cea mai bună dragoste, aceasta înseamnă o dragoste care este îndreptată numai spre Dumnezeu. El dorește ca noi să fim legați de El cu inima întregă. Cunoștința mare nu este un mijloc de păzire. Putem învăța aceasta de la tesaloniceni.

Versetul 4: »Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.«

Să observăm cu ce simpatie li se adresează apostolul. El îi numește »frați iubiți de Dumnezeu«. Desigur în această expresie sunt incluse și surorile. Pavel știa că tesalonicenii erau iubiți de Dumnezeu și aceasta era un motiv destul de suficient ca să-i iubească și el.

Cu mare certitudine el amintește deci alegerea lor. Adevărul cu privire la alegerea propriu-zisă nu este subiectul aici. El ne este explicat în alte locuri (de exemplu Efeseni 1,4). În acest loc este vorba de faptul că el »știa« că ei erau aleși. Cum putea el ști aceasta? Când el a venit la Tesalonic împreună cu Silvan și Timotei, el nu știa pe cine a ales Dumnezeu în această cetate. Pavel nu putea privi în cartea vieții, și noi nu citim nimic cu privire la o revelație deosebită din partea lui Dumnezeu în această privință. Dar el vedea viața tesalonicenilor, vedea roadele vieții noi, vedea manifestările de credință, dragoste și nădejde. Aceasta era suficient pentru el, ca să fie sigur, că acești creștini erau aleși de Dumnezeu.

Cuvântul folosit pentru »cunoaștere« arată că această cunoaștere s-a obținut nu prin revelație, ci prin observare. Pavel putea vedea în comportarea lor, că ei erau aleși. Ei transpuneau în practică ce au învățat. De ce astăzi sunt deseori întrebări cu privire la faptul dacă cineva este cu adevărat întors la Dumnezeu, sau nu este? Nu este din cauză că noi în viața noastră nu arătăm suficient de clar de

partea căruia stăm? Dumnezeu dorește ca în viața noastră să fie clar, că noi suntem copiii Săi, că El ne-a ales. Aceasta este astăzi tot așa de posibil cum a fost atunci.

Versetul 5: »pentru că Evanghelia noastră v-a fost adusă nu numai prin cuvânt, ci și cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare siguranță. Căci știți cum am fost noi între voi, pentru voi.«

Acest verset ne arată mijlocul prin care a fost posibilă starea bună la tesaloniceni. Era Evanghelia. Pavel o numește aici »Evanghelia noastră«, deoarece el a vestit-o în Tesalonic împreună cu conlucrătorii lui. Predicarea Evangheliei este punctul de plecare pentru toate. Ea era unul din marii piloni ai slujbei apostolului Pavel. El vorbește despre aceasta în cuvântarea de rămas bun adresată bătrânilor adunării din Efes; Faptele Apostolilor 20. Atestarea pocăinței și a Evangheliei, predica despre Împărăția lui Dumnezeu și revelarea întregului plan al lui Dumnezeu – aceasta era slujba sa.

Pavel a vestit Evanghelia deplină. Potrivit cu 1 Corinteni 15,1-4 această predică conținea trei puncte importante, și anume, că Hristos a murit, că El a fost înmormântat și că El a fost înviat. Credința în aceste realități mari ale mântuirii salvează. Evanghelia este „mărturia deplină a ceea ce cel pierdut găsește în Hristos.” (Kelly, W.: 1 st and 2nd Tesselonians)

Dar cum a ajuns Evanghelia la tesaloniceni? Pavel numește aici patru puncte, care ne arată succesiunea divină. În primul rând a fost în cuvânt, în al doilea rând în putere, în al treilea rând în Duhul Sfânt și în al patrulea rând cu o mare siguranță. Tot așa este și astăzi, când se vestește în mod corect.

La început stă în mod normal predica. Cuvântul trebuie vestit și auzit (sau citit), ca să poată fi posibil să fie primit. Tot așa a fost și la corinteni. Pavel le scrie: »Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați primit-o« (1 Corinteni 15,1). Însă nu se rămâne la cuvinte. Mesajul dă naștere la ceva, dacă este primit. El se dovedește în putere. Aici nu se spune că este puterea Duhului (căci Duhul este numit separat), dar este clar, că nu este putere omenească. Este puterea lui Dumnezeu. Pavel scrie romanilor: »Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelie, căci ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede« (Romani 1,16). Puterea lui Dumnezeu face Cuvântul eficace în cel care crede și în felul acesta dă naștere la o schimbare mare. Noi suntem luați din domeniul morții și suntem puși în domeniul vieții. Cine primește Evanghelia deplină, primește Duhul Sfânt. El ne mijlocește siguranța mântuirii. Ea este numită aici »o mare siguranță«. Este realmente ceva mare, să ști că noi am fost primiți de Dumnezeu. El nu dorește să ne lase în nesiguranță, ci El ne dă un fundament sigur. Nimeni nu trebuie să se îndoiască, dacă a crezut Evanghelia. Noi ne bazăm pe ce a spus Dumnezeu, și aceasta este de ajuns.

Însă după aceea ne este prezentat exemplul slujitorului. Am văzut că Pavel și conlucrătorii lui au fost aceia care au predicat Cuvântul tesalonicenilor. Însă numai a predica nu este de ajuns. Pavel adaugă: »Căci știți cum am fost noi, între voi, pentru voi«. Este *un* lucru să spui ceva, dar este cu totul altceva să fii ceva. Un predicator sau un martor al Evangheliei trebuie să fie totdeauna un exemplu viu a ceea ce el învață pe alții. Cuvântul și stilul de viață trebuie să fie în concordanță, dacă mărturia trebuie să fie roditoare. În capitolul al doilea se reia acest principiu important și este aprofundat (versetele 1-12).

De ce deseori este așa de puțină roadă printre noi? Nu este motivul acela, că noi într-adevăr vorbim mult, dar nu suntem ceea ce spunem? Probabil avem multă cunoștință și putem vorbi bine, dar nu practicăm în viața zilnică ceea ce am primit. Ce bine ca și în această privință să avem ca model desăvârșit pe Domnul Isus. La El totdeauna armonizează faptele și cuvintele. El putea spune, că El era ceea ce El vorbea. Cartea Faptele Apostolilor începe cu aducerea aminte de »tot ce a început Isus să facă și să învețe« (Faptele Apostolilor 1,1). Mai întâi fapta, apoi învățătura, așa a fost la Domnul. Pavel L-a urmat în privința aceasta. Și noi avem voie s-o facem.

Versetul 6: »Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului, primind Cuvântul în multe necazuri, cu bucuria Duhului Sfânt.«

După ce în versetul 3 au fost descrise însușirile lăuntrice ale vieții noi din tesaloniceni (și anume; credința, dragostea și nădejdea), acum găsim în versetele 6-8 însușirile exterioare. Ceea ce s-a petrecut în inimă a devenit vizibil în exterior.

Înainte de a privi mai îndeaproape aceste însușiri exterioare, aruncăm o privire asupra împrejurărilor în care se aflau destinatarii scrisorii, deoarece ei au primit Cuvântul. În capitolul 2,13 citim cum au primit ei Cuvântul în inimă, și anume »așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu«. Aici este vorba mai mult de împrejurările exterioare, decât de urmările întoarcerii lor la creștinism. Starea lor era caracterizată pe de o parte de »multe necazuri« și pe de altă parte prin »bucuria Duhului Sfânt«. Necaz și bucurie – se potrivesc acestea împreună? Da, căci sunt semnele caracteristice ale Împărăției lui Dumnezeu în etapa ei actuală, așa cum Pavel le-a vestit tesalonicenilor.

Și pentru noi Împărăția lui Dumnezeu, așa cum se înfățișează ea astăzi, este legată pe de o parte cu suferințe și pe de altă parte cu bucurie. Timpul domniei împreună cu Domnul nu a sosit încă. El este încă Cel lepădat, și această lepădare noi o trăim împreună cu El. El a suferit, noi suferim împreună cu El. În Faptele Apostolilor 14,22 citim că ucenicilor li s-a adus aminte că »în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri«. Aici avem Împărăția în etapa ei viitoare, când noi vom domni împreună cu El. Drumul într-acolo este caracterizat prin suferințe. Desigur noi astăzi simțim foarte puțin din aceste suferințe. Dar cine se așează cu adevărat consecvent de partea Celui lepădat, acela va avea parte și astăzi puțin din aceste suferințe. Principiul lui Dumnezeu este valabil pentru toate timpurile: »Toți cei care voiesc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați« (2 Timotei 3,12).

Chiar dacă astăzi avem parte de suferințe în Împărăția lui Dumnezeu, totuși pe de altă parte putem savura deplin conștienți bucuria Duhului Sfânt. Bucuria este una din marile însușiri ale Împărăției lui Dumnezeu în putere și glorie, așa cum găsim deja în multe locuri în Vechiul Testament. Creștinul nu trebuie să aștepte până când Împărăția este instaurată vizibil. El poate savura deja acum această bucurie mare, și anume împotriva tuturor necazurilor. Tesalonicenii au făcut așa, și noi putem învăța de la ei.

Și la Pavel a fost așa. El a trecut prin suferințe adânci. A suferit prigoane grele. Și cu toate acestea avea totdeauna o bucurie adâncă în inimă, bucurie lucrată prin Duhul Sfânt.

Să venim la semnele caracteristice exterioare. Mai întâi găsim pe tesaloniceni ca imitatori. »Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului«. Ei nu numai au devenit creștini, ci ei au și arătat că sunt creștini. Ei au devenit imitatori sau urmași. Dar de ce Pavel se numește mai întâi pe sine și pe conlucrătorii lui și apoi pe Domnul? Deoarece tesalonicenii nu au văzut niciodată pe Domnul. Ce cunoșteau ei despre El, știau prin apostolul Pavel. Ei au auzit de la el, dar mai ales ei au văzut la el. El era așa de asemănător cu Domnul Său, că tesalonicenii L-au urmat pe Domnul, atunci când L-au urmat pe Pavel.

El vorbește în diverse locuri în scrisorile sale despre faptul că el a devenit un imitator al Domnului Isus și ne cere să facem și noi la fel. Premisa pentru a imita este să urmezi. Numai dacă mergem foarte aproape după Domnul Isus putem învăța de la El și deveni asemenea Lui. În Filipeni 2,5 este vorba de felul nostru de a gândi, deci de modul cum gândim. »Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.« Petru vorbește de umblarea noastră și ne cere să călcăm pe urmele Lui (1 Petru 2,21). Ambele sunt importante, lumea gândurilor și comportarea, și ambele trebuie să fie caracterizate prin aceea, că Isus este văzut. Este osteneala Duhului Sfânt să creeze în noi chipul Domnului nostru. Pentru aceasta este necesar ca noi să ne preocupăm mult și intens cu El. Numai atunci când El stă zilnic înaintea noastră și Îl privim în toate detaliile vieții Lui aici pe pământ, putem deveni imitatorii Lui.

Versetul 7: »... așa că ați ajuns un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia.«

Aceasta este al doilea semn caracteristic. Din imitatori devin modele. Macedonia era provincia în care se afla Tesalonic, Ahaia era provincia din partea de sud a Macedoniei. Acolo era Corint, cetatea în care se afla Pavel atunci când a scris scrisoarea. Pavel prezintă pe tesaloniceni ca model. Ce puternică trebuie să fi fost mărturia lor!

Și pentru noi este valabil acest cuvânt. Dumnezeu dorește ca noi să arătăm apartenența noastră, da, El vrea ca noi ca imitatori ai lui Hristos să fim în același timp un model pentru frații noștri și pentru surorile noastre. Alții să vadă pe cine urmăm noi. Dacă suntem modele, prin aceasta vom arăta în exterior că noi Îl urmăm pe Domnul Isus și suntem marcați de El. Frații noștri și surorile noastre și semenii noștri ne examinează foarte exact. Ce văd ei la noi? Revelăm noi trăsăturile de caracter ale Domnului Isus sau văd la noi însușiri care aparțin omului vechi?

Aici nu avem a face cu o teorie seacă, ci cu creștinism practic. Noi nu dăm în primul rând altora doctrină, ci noi o trăim, prin aceea că ne hrănim zilnic cu Cuvântul Său și cu orice problemă venim în rugăciune la El. Pentru aceasta nu avem nevoie de cunoaștere mare, ci de dăruire față de Domnul Isus. Deseori nu frații și surorile care au multă cunoaștere sunt modele pentru alții, ci aceia care în toată liniștea trăiesc din plin ce înseamnă Hristos pentru ei.

Ce diferență, dacă comparăm pe tesaloniceni cu corintenii! Pavel poate confirma corintenilor că ei »au fost îmbogățiți în toate privințele« și »nu duc lipsă de nici un fel de dar al harului« (1 Corinteni 1,5-7). Dar unde citim că ei au fost modele pentru alții? În nici un loc. Dimpotrivă, comportarea corintenilor a fost în multe puncte prilej de mustrare și atenționare pentru alții. Tesalonicenii dimpotrivă, cunoșteau relativ puțin. Dar ei trăiau din plin ceea ce știau și prin aceasta erau modele pentru alții.

Versetul 8: »Căci Cuvântul Domnului a răsunat de la voi nu numai prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că nu avem nevoie să mai spunem ceva.«

În acest verset avem al treilea semn caracteristic, ca să zicem așa ultima verigă a lanțului. Mai întâi ei au fost imitatori, apoi modele, și în cele din urmă sunt prezentați ca martori. Această mărturie nu se limita numai la Macedonia și Ahaia, ci depășea granițele acestor cetăți. Comportarea lor a ajutat răspândirii mesajului prin Pavel și prin alții. Cuvântul Domnului a răsunat de la ei și credința lor a devenit vizibilă. Mărturia lor consta deci atât din cuvinte cât și din faptele lor. Ei se comportau așa cum au văzut la Pavel, prin faptul că cuvintele și comportarea lor erau în concordanță unele cu altele.

Afirmația acestui verset este cu atât mai remarcabilă, dacă ne gândim că mijloacele de comunicare din zilele acelea erau foarte limitate. Nu exista telecomunicația, așa cum pentru noi astăzi este de la sine înțeleasă. Nici știrile tipărite nu erau cunoscute. Singura posibilitate de transmitere a noutăților consta în transmiterea orală sau scrisul cu mâna proprie a informațiilor.

Cu greu ne putem imagina astăzi o astfel de mărturie vie. Dar s-a schimbat mesajul? S-a schimbat Duhul? S-a schimbat Domnul? Nu. Desigur s-au schimbat împrejurările, dar mai ales ne-am schimbat noi înșine. Și cu toate acestea Domnul poate încă să lucreze și în noi și să ne facă să devenim o mărturie vie. Numai dacă urmăm pe Domnul și suntem marcați de El putem să fim un model pentru alții și numai atunci mărturia noastră va fi veritabilă și demnă de crezut. O mărturie care nu rezultă din părtășia cu Domnul și nu este în concordanță cu umblarea noastră, cu greu va fi primită. Să ne gândim la Lot. Amestecarea lui cu lumea a făcut imposibilă de crezut mărturia, așa că el a fost chiar luat în răs, când a vorbit despre pericolul amenințător (Geneza 19,14).

Versetul 9: »Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat«

Ultimele două versete ale primului capitol se preocupă cu țelul pe care Dumnezeu îl avea în vedere cu mântuirea tesalonicenilor. Ei s-au convertit de la idoli la Dumnezeu. Această convertire nu era un scop propriu. Ei s-au convertit:

1. ca să slujească lui Dumnezeu,
2. să aștepte din ceruri pe Fiul Său.

Comportarea tesalonicenilor a avut ca urmare, că însăși lumea a devenit (chiar dacă fără să vrea) un martor pentru puterea Evangheliei. Oamenii au văzut ce s-a petrecut cu ei și au vorbit despre aceasta. Pur și simplu nu putea rămâne ascuns faptul că ei s-au întors de la idoli și s-au predat lui Dumnezeu.

Acest loc arată clar ce înțelege Noul Testament prin „întoarcerea la Dumnezeu”. Noi ne-am obișnuit cu așa de multe expresii, că deseori nu știm ce înțeles se leagă de ele. „Întoarcerea la Dumnezeu” și „pocăința” sunt două lucruri strâns legate între ele și al căror înțeles îl putem pricepe numai luate împreună. Cunoscuta istorisire despre fiul pierdut din Luca 15 ne dă o ilustrare bună: când el ședea la porci și și-a adus aminte de casa părintească, s-a căit, prin aceea că și-a deplâns starea. A recunoscut că a acționat greșit. Să te căiești nu înseamnă să faci anumite mătăanii. Căința este schimbarea felului de gândire. Ea stă totdeauna în legătură cu o întristare a sufletului potrivită cu voia lui Dumnezeu, cu privire la propria stare stricată și cu privire la căile proprii rele (vezi 2 Corinteni 7,10). Dar aceasta nu era totul la fiul pierdut. Când și-a schimbat atitudinea lăuntrică (deci s-a căit), aceasta a avut și urmări. Și anume, el s-a sculat, ca să meargă la tatăl lui. Dacă ar fi rămas la porci, nu s-ar fi schimbat nimic pentru el. Dar el s-a întors și s-a dus la tatăl său. Exact aceasta este convertirea: este ridicarea, ca să mergi înapoi la Dumnezeu.

Căința și convertirea aparțin împreună. Petru a exprimat aceasta astfel: »Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele« (Faptele Apostolilor 3,19). Și la Pavel găsim această legătură strânsă. El a spus oamenilor »să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând fapte vrednice de pocăință« (Faptele Apostolilor 26,20). Pocăința are loc lăuntric, convertirea devine vizibilă în exterior.

Convertirea are două părți. Pe de o parte te întorci *de la ceva* și pe de altă parte te întorci *spre ceva*. Foarte clar citim aceasta în Faptele Apostolilor 26,18: »... ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu«. Convertirea este deci schimbarea poziției. Noi am ieșit din întuneric și de sub puterea lui Satan și am intrat în lumină și la Dumnezeu. Această schimbare o găsim și în versetul nostru: »... cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli«. Mulți tesaloniceni erau păgânii de odinioară și în această stare slujeau idolilor lor. Când Pavel a venit la Atena, »i s-a întărâtat duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli« (Faptele Apostolilor 17,16). Aceasta ne-o putem imagina asemănător și în Tesalonic.

Dar acum a avut loc această schimbare. Odinioară ei slujeau idolilor, acum slujeau lui Dumnezeu. Idolii erau morți, ei nu puteau vedea și nici auzi. Ca toate din lumea aceasta, și idolii stăteau sub judecata morții. Acum însă tesalonicenii aveau a face cu un Dumnezeu viu. Idolii nu erau nimic altceva decât minciună, dar acum destinatarii scrisorii stăteau în legătură cu Dumnezeul adevărat. Realmente, o schimbare uriașă!

Astăzi nu este altfel. Când un om se întoarce la Dumnezeu, atunci se schimbă totul. Convertirea este o tăietură radicală, o întoarcere totală. Prin convertire se schimbă total stilul de viață. Un om convertit pășește din întuneric la lumină, de sub autoritatea lui satan în domeniul de domnie al Fiului dragostei Tatălui. Se pot imagina contraste mai mari?

De acest verset se leagă însă o consecință practică, o întrebare, pe care vrem să ne-o punem: Ne-am despărțit noi radical de *tot* ce aparține vechiului? Și în viața unui copil al lui Dumnezeu pot exista idoli, de care nu vrem să ne despărțim. Noi ne-am întors într-adevăr la Dumnezeu, dar probabil nu am renunțat la tot. Mai sunt încă domenii ale vieții noastre unde Domnul nu poate domni practic. Idoli în viața unui creștin sunt tot ce se interpune între creștin și Domnul. Dacă noi admitem astfel de idoli, atunci luăm puterea vieții noastre.

Convertirea creștină nu este orientarea spre un lucru, ci spre o Persoană, și anume Dumnezeu. Aceasta face creștinismul unic în felul lui. În creștinism nu avem a face cu un lucru sau cu o dogmă, ci cu Persoane divine. Niciodată să nu uităm aceasta. Învățătura creștină este măreață, însă ea ne ajută numai atunci când o aducem în legătură cu Dumnezeu și cu Domnul Isus.

Tesalonicenii s-au convertit ca să slujească lui Dumnezeu. Este și misiunea noastră să slujim lui Dumnezeu în lumea aceasta. Cuvântul folosit aici pentru „a sluji” înseamnă, că noi slujim lui Dumnezeu ca sclavi, deci Îi punem la dispoziție toată viața noastră. Acest cuvânt este folosit și în 2 Petru 2,19: »căci fiecare este robul lucrului de care este biruit«. Acesta este gândul. În Filipeni 2 citim că Domnul Isus a luat chip de rob, și în Romani 1 Pavel se prezintă ca rob al lui Isus Hristos. În ambele locuri cuvântul „rob” descinde din aceeași familie de cuvinte ca și cuvântul de aici „a sluji”. Deci nu este vorba de faptul că noi ne-am întors la Dumnezeu pentru ca din când în când să facem o lucrare bună pentru Dumnezeu, să-I slujim din când în când, ci este vorba ca noi să-I stăm în totalitate la dispoziție, da, să-I slujim chiar ca sclavi. Dumnezeu dorește ca toată viața noastră să-I fie închinată Lui, ca noi să fim biruiți total de El. Slujirea divină în acest sens este o activitate permanentă, care se termină abia atunci când a venit Domnul.

Modelul nostru desăvârșit este Domnul Isus. Cine a fost un slujitor ca El? O Evanghelie întreagă – evanghelia după Marcu – ni-L arată ca adevăratul Rob al lui Dumnezeu, care a venit să facă în toate voia lui Dumnezeu. Numai de la El putem învăța adevărata slujire pentru Dumnezeu, adevărata dedicare și închinare lui Dumnezeu. În Exod 21,1-6 citim întâmplarea despre robul evreu. În acel tablou recunoaștem pe Domnul Isus în dăruirea Sa totală față de Dumnezeu. El nu voia să plece liber, ci voia să slujească veșnic. Tot așa să fie și cu noi.

Presupun că cei mai mulți dintre cei care citesc aceste rânduri au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. Dar întrebarea, care se pune acum, este aceasta: Ne mulțumim noi că păcatele noastre au fost iertate și că nu ne mai poate ajunge nici o judecată? Sau suntem noi gata să dăm lui Dumnezeu toată viața noastră ca creștini, să o închinăm Lui? Desigur Dumnezeu nu are nevoie de slujba noastră, dar El ne așteaptă. El așteaptă slujba ta și slujba mea. Nu este nici o constrângere, ci un privilegiu mare să trăiești închinat lui Dumnezeu. Și în zilele noastre este posibil aceasta.

Versetul 10: »... și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare.«

După ce Pavel a vorbit despre slujba pentru Dumnezeu, ne prezintă al doilea mare scop al convertirii. Noi așteptăm pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Tesalonicenii trăiau în așteptarea permanentă a venirii Domnului Isus. Această nădejde era așa de vie, că ei s-au neliniștit, deoarece unii dintre ei au adormit (murit), înainte ca să fi venit Domnul să instaureze Împărăția Sa.

Revenirea Domnului Isus este și nădejdea noastră. În epistola către Tit 2,13, apostolul Pavel spune: »așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.« Nu este numai o simplă nădejde ci este o fericită nădejde. Din acest loc recunoaștem că noi nu numai așteptăm venirea Domnului *pentru* noi, ci și venirea Sa *cu* noi, atunci când El va veni pe acest pământ. Diferența între venirea Domnului *pentru* noi și *cu* noi ne va preocupa mai în detaliu, dar aici vrem să spunem numai atât: este vorba de fapt de o *venire* care se derulează în două etape. Noi așteptăm pe Acela care vine să-Și ia mireasa acasă, dar noi ne și bucurăm cu El, când Lui I se va da pe acest pământ toată onoarea ca I se cuvine.

Adevărul despre revenirea Domnului Isus era unul din primele adevăruri, pe care dușmanul le-a întunecat. La citirea istoriei Bisericii constatăm aceasta foarte repede. Urmarea acestui fapt a fost că creștinii se simțeau acasă pe acest pământ și au uitat caracterul lor ceresc. Prin harul lui Dumnezeu noi avem astăzi iarăși lumină despre acest adevăr. Noi știm foarte bine, că Domnul Isus va reveni. Dar suntem noi și pătrunși de acest adevăr? Este el o simplă cunoaștere teoretică, sau marchează realmente stilul nostru de viață și felul de gândire? Îl așteptăm noi cu adevărat zilnic, așa cum

făceau tesalonicenii? Domnul a spus: »Eu vin curând.« Aceste cuvinte au fost totdeauna adevărate. Dar dacă au fost vreodată creștini care puteau să aștepte zilnic pe Domnul, atunci noi suntem aceia.

Vedem aici ce este viața creștină orientată spre țință. Pe de o parte ea constă în slujbă pentru Dumnezeu și pe de altă parte în așteptarea Domnului Isus. Slujire și așteptare – acestea sunt cei doi poli între care se mișcă viața noastră. Și aceste două activități trebuie să fie totdeauna în echilibru. Dacă suntem îndreptați unilateral numai spre slujire și uităm venirea Sa, atunci curând slujba va ajunge să fie punctul central, și nu Domnul. Atunci poate să se ajungă de la o slujbă bună la început la o slujbă rea. Dacă trăim în așteptarea Domnului și uităm slujba, atunci aceasta va avea efect paralizant asupra întregii noastre vieți. Timpul slujirii nu a trecut încă. Gândul referitor la venirea Sa nu trebuie să ne paralizeze, ci să ne impulsioneze. Când El va fi venit, atunci nu va mai fi posibilă nici o slujire pentru El.

Cine este deci Cel pe care noi Îl așteptăm din ceruri? Apostolul nu spune simplu, că noi așteptăm pe Domnul Isus, cu toate că aceasta desigur este adevărat. Noi Îl găsim aici într-un caracter întreit. În primul rând este Fiul, în al doilea rând este Cel înviat dintre morți și în al treilea rând este Isus. Ca și în celelalte locuri din Biblie aceste nume și titluri nu sunt folosite la întâmplare, ci au însemnătatea lor.

Dacă El ne este prezentat aici în primul rând ca »Fiul«, atunci ne gândim la El ca Fiul lui Dumnezeu, ca Fiul dragostei Tatălui. Ca Fiu El este subiectul bucuriei și plăcerii Tatălui. Tot așa El trebuie să fie subiectul așteptării noastre. Noi Îl iubim, pe preaiubitul Fiu al Tatălui, și Îl așteptăm.

Dar El este și Acela pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morți. El a devenit și rămâne Om adevărat și ca Om a mers în moarte. Ca Om El a fost înviat apoi de Dumnezeu. Și așa noi avem dreptul să-L așteptăm. Când El vine, atunci El vine ca Fiul Omului așezat de Dumnezeu pe locul cel mai înalt.

Dar El este și »Isus«, aceasta înseamnă Salvatorul. Pentru noi El vine ca Acela care a murit odinioară pe crucea de pe Golgota, ca Mijlocitor între Dumnezeu și Om.

Pavel adaugă apoi: »... care ne scapă de mânia *viitoare*«. »Mânie« (urgie) se poate referi foarte general la mânia lui Dumnezeu. Despre aceasta citim de exemplu în Ioan 3,36: »Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.« Numai prin lucrarea Domnului Isus poate un om să scape de mânia dreaptă a lui Dumnezeu. »Mânie« se poate referi și la judecățile – și acesta este gândul dominant aici -, care vor veni peste acest pământ după ce credincioșii vor fi răpiți în cer. În acest sens citim în capitolul 5 versetul 9 al acestei scrisori: »Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.« Și în cartea Apocalipsa se folosește de cinci ori cuvântul »mânie« în capitolele 6-19, ca să descrie judecata lui Dumnezeu în timpul necazului cel mare (Apocalipsa 6,16.17; 11,18; 16,19; 19,15).

Ca și credincioși ai perioadei harului nu trebuie să avem nici o frică de judecățile care vor veni peste acest pământ și care ne sunt descrise în cartea Apocalipsa. Aceasta ne-o arată clar Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus ne va salva de la aceste judecăți. Foarte clar rezultă aceasta din Apocalipsa 3,10, unde Domnul Isus ca Judecător Însuși spune: »Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.« Ca și credincioși noi suntem scutiți de orice manifestare a mâniei lui Dumnezeu, deoarece un Altul a suferit această mânie pentru noi. Aceasta este o mare mângâiere pentru noi.

Deci pe de o parte noi Îl așteptăm pe El, deoarece El este Fiul dragostei Tatălui, pe care și noi Îl iubim, iar pe de altă parte Îl și așteptăm, deoarece El ne va păzi de judecățile care vor veni.